

ANDY McNAB

**DAG VAN
BEVRIJDING**

A.W. Bruna Uitgevers

1

Dinsdag, 6 november 2001, 23.16 uur

De onderzeeboot was tien minuten geleden opgedoken en het dek onder mijn voeten was nog glibberig. Een paar meter voor me glinsterde het licht van een zaklantaarn dof rood op het zwarte staal waar vijf bemanningsleden koortsachtig bezig waren met de opblaasbare Zodiac. Zodra ze klaar waren, zou de opblaasboot mijn twee teamleden en mij over vijf kilometer Middellandse Zee naar de Noord-Afrikaanse kust brengen.

Een van de bemanningsleden kwam aanlopen en zei iets tegen Lotfi die naast me bij het luik stond. Ik kende niet veel Arabisch, maar Lotfi vertaalde. 'Ze zijn klaar, Nick – we kunnen gaan drijven.'

We liepen met ons drieën naar voren, vervuilden van plaats met de onderzeebootmensen en stapten over de zijkant van de Zodiac op het antislipdek. Lotfi was de stuurman en ging rechts van de Yamaha 75 buitenboordmotor zitten. Wij kropen bij hem aan weerszijden van de motor. We droegen zwarte bivakmutsen en handschoenen en een 'droge zak' – een GoreTex-pak – met rubberen polsafsluitingen en een nekafsluiting over onze kleren om ons te beschermen tegen het koude water. Onze bagage was opgeborgen in grote waterdichte tassen en vastgebonden op het dek met de brandstofzakken.

Ik keek achterom. De bemanning was al verdwenen en het luik werd gesloten. We waren door de kapitein gewaarschuwd dat hij niet in de buurt bleef rondhangen, nu we ons in de territoriale wateren van een van de meest meedogenloze regimes op aarde bevonden. Hij wilde zelfs nog minder risico's lopen als hij ons kwam ophalen en zeker als de poppen aan het dansen waren gegaan tijdens ons verblijf aan de wal. Hij wilde absoluut niet dat de Algerijnen zijn boot met bemanning overmeesterden. De Egyptische marine kon zelfs geen roeiboot missen van hun zwaar verwaarloosde vloot en hij wilde evenmin dat zijn bemanningsleden afstand moesten doen van ogen, kloten of andere delen die Algerijnen graag verwijderden bij mensen op wie ze kwaad waren.

'Hou je vast voor het afdrijven.' Lotfi had dit vaker gedaan.

Ik kon de onderzeeboot al onder ons voelen bewegen. Spoedig dreven we tussen de bellen, toen de tanks werden leeggeblazen. Lotfi zette de Yamaha vast en startte om op koers te komen. Maar er stond vannacht een zware zee en zodra onze romp contact had gemaakt met het water, tilde een golf de boeg op en stelde die bloot aan de wind. De Zodiac begon te steigeren. Met ons tweeën gooiden we ons gewicht naar voren en de boeg klapte weer neer, maar met zo'n geweld dat ik mijn evenwicht verloor en met mijn achterste op de zijkant viel en terugveerde. Voordat ik besepte wat er gebeurde, was ik overboord gevallen.

Het enige onbedekte deel was mijn gezicht, maar de kou benam me de adem toen ik een flinke slok zout water naar binnen kreeg. Misschien was dit de Middellandse Zee, maar het voelde aan als het noordelijke deel van de Atlantische Oceaan.

Toen ik aan de oppervlakte kwam en op de golfslag op en neer dobberde, ontdekte ik dat mijn droge pak lekte bij de nek. Zeewater doorweekte mijn goedkope trui en katoenen broek.

‘Alles goed, Nick?’ De schreeuw kwam van Lotfi.

‘Kon niet beter,’ gromde ik zwaar ademend, terwijl de andere twee me aan boord hesen. ‘Ik heb een lek.’

De twee mompelden iets in het Arabisch en ze grinnikten een paar keer als schooljongens. Eerlijk is eerlijk, ik zou het ook grappig hebben gevonden.

Ik huiverde toen ik mijn bivakmuts en handschoenen uitwong, maar zelfs natte wol behoudt de isolerende eigenschappen en ik wist dat ik op dit gedeelte van de reis alle beetje hulp zou kunnen gebruiken.

Lotfi deed alles om de boot recht te houden, terwijl zijn maat en ik op de voorkant leunden – of de boeg, zoals Lotfi tegen me bleef zeggen – om hem naar beneden te drukken. Eindelijk kreeg hij het vaartuig in bedwang en al gauw ploegden we door de golftoppen. Mijn ogen prikten door het zoute water dat met de kracht van knikkers in mijn gezicht stooft. Toen golven ons optilden en de buitenboordmotor protesterend gierde omdat de schroef uit het water kwam, kon ik lichten op de kust zien en vaag onderscheidde ik de gloed van Oran, de tweede stad van Algerije. Maar we bleven uit de buurt van de drukke haven, waarop Spaanse veerboten een regelmatige dienst onderhielden. In plaats daarvan waren we op weg naar een plek tien kilometer oostelijker, tussen de stad en een plaats die Cap Ferrat heette. Een korte blik op de kaart tijdens de briefing in Alexandrië had me duidelijk gemaakt dat de Fransen een grote stempel op het land hadden gedrukt. De kustlijn was vergeven van Cap dit, Plage dat en Port nog wat.

Cap Ferrat zelf was gemakkelijk te herkennen. De vuurtoren knipperde om de paar tellen in de duisternis links van de gloed van

Oran. We stevenden af op een kleine landtong met een paar van de lichten die we steeds beter gingen onderscheiden nu we dichterbij de kust kwamen.

Terwijl de boeg op het water sloeg, schoof ik naar de achterkant van de boot om zo min mogelijk last te hebben van water en wind. Dat ik ruim voor het begin van deze opdracht al nat en koud was, maakte me goed nijdig. Lotfi zat aan de andere kant van de buitenboordmotor. Ik keek naar hem toen hij zijn GPS raadpleegde en meer gas gaf om ons op de juiste koers te houden.

Het zilte water brandde in mijn ogen, maar dit was heel wat beter dan de onderzeeër die we net hadden verlaten. De boot was gebouwd in de jaren zestig en de luchtverversing begon het te laten afweten. Na drie dagen opgesloten met dieseldampen te hebben gewacht op het juiste moment voor de landing, had ik gehunkerd naar de frisse lucht, ook al was die zo fris als deze lucht. Ik troostte me met de gedachte dat ik de volgende keer dat ik dieseldampen inhaleerde, negentig meter onder de Middellandse Zee terug naar Alexandrië zou tuffen onder het drinken van dampende koppen zoete, zwarte thee om het einde van mijn allerlaatste opdracht te vieren.

De lichten kwamen dichterbij en de kustlijn kreeg iets meer vorm. Lotfi had de GPS niet meer nodig en die verdween in de rubberen boegzak. We waren misschien vierhonderd meter uit de kust en ik begon het doelgebied te onderscheiden. De hogere rotsgrond was een zee van licht en in de duisternis eronder kon ik net het klif zien en het strand waarvan Lotfi ons had verzekerd dat het goed genoeg was om op te landen.

We voeren nu langzamer met een bijna stationair draaiende motor om zo min mogelijk geluid te maken. Toen we ongeveer honderd meter van het strand waren, sloot Lotfi de brandstofvoer af en trok de buitenboordmotor schuin naar voren tot die weer horizontaal lag. De boot verloor snelheid en begon te rollen in de deining. Hij was al bezig met het aansluiten van een van de volle brandstofzakken als voorbereiding op ons vertrek. We konden ons geen onnodig oponthoud veroorloven als de poppen aan het dansen gingen en we moesten maken dat we wegwamen.

Zijn tanden blikkerden wit toen hij ons breed toegrijsde. 'En nu gaan we peddelen.'

Uit de manier waarop ze elkaar doorlopend voor de gek hielden, bleek wel dat Lotfi en de man wiens naam ik nog steeds niet kon uitspreken – Hoebba-Hoebba of zoiets – eerder hadden samengewerkt.

Hoebba-Hoebba zat nog bij de boeg en stak zijn houten peddel in het deinende water. We naderden het strand. De heldere hemel

stond vol met sterren en plotseling was er geen zuchtje wind meer. Het enige wat ik kon horen was het zachte geplons van peddels die door het water gingen, af en toe gecombineerd met het schrapen van schoenen op de houten vloerplanken als een van ons ging ver-zitten. Ik kreeg het tenminste warm van het peddelen.

Lotfi bleef vooruit kijken om ervoor te zorgen dat we precies op het strand landden waar hij wilde. Het Arabisch voor 'goed zo' ken-de ik: '*Il al yameen, yameen.*'

Ze waren allebei Egyptenaar en meer wilde ik eigenlijk niet we-ten – ook al was dat geen opzet. Net als ik waren ze lui die niemand zou willen kennen als het erop aankwam; eigenlijk zou iedereen al-les ontkennen als het om deze opdracht ging. Als we werden be-trapt, zouden de Verenigde Staten ontkennen dat de Egyptenaren deze klus voor hen opknapt en ik nam aan dat het gewoon de prijs was die Egypte moest betalen, omdat het na Israël de meeste hulp kreeg van de VS, wat neerkwam op ongeveer twee miljard dollar per jaar. Niets is ooit gratis.

Egypte zou op zijn beurt deze twee ontkennen en wat mij be-treft, ze wisten waarschijnlijk niet eens dat ik hier was. Het kon me niet schelen. Ik had geen dekmantel met bijbehorende documen-ten, dus als ik gevangen werd genomen, zou ik hoe dan ook de pi-neut zijn. Het enige wat ik in papier had gekregen, was vierduizend dollar in biljetten van tien en vijftien dollar, waarmee ik moest pro-beren me een weg uit het land te kopen als ik in de rotzooi verzeild raakte en die ik mocht houden als ik ze niet nodig had. Het was veel beter dan werken voor de Britten.

We bleven naar de lichtvlekken peddelen. De nattigheid op mijn rug en onder mijn armen was nu warm, maar nog steeds onplezie-rig. Ik keek naar de andere twee en we knikten allemaal bemoedi-gend. Ze waren allebei beste kerels en allebei hadden ze hetzelfde kapsel – glanzend, pikzwart, kort van achter en opzij, scheiding aan de linkerkant – en een keurige snor. Ik hoopte maar dat ze niet de verliezers waren op wie ze leken. Niemand zou ze op straat een tweede blik waardig keuren. Ze waren allebei midden dertig, niet groot, niet klein, hadden een lichte huid, waren getrouwd en had-den samen genoeg kinderen om een voetbalelftal te vormen.

'Vier-vier-twee,' had Lotfi glimlachend gezegd. 'Ik zal voor de vier backs en de keeper zorgen en Hoebba-Hoebba voor het mid-denveld en de twee aanvallers.' Ik had ontdekt dat hij supporter was van Manchester United en meer wist van de Premier League dan ik, wat trouwens niet zo moeilijk was. Het enige wat ik van voetbal wist, was dat meer dan vijfenzeventig procent van de sup-porters van Manchester United net als Lotfi niet eens in Engeland woonde en dat het grootste deel van de rest in Surrey woonde.

Ze hadden tijdens de planning en voorbereiding in een verlaten

mijnwerkerskamp op een paar uur buiten Alexandrië eigenlijk over niets anders mogen praten dan de opdracht, maar het was vanzelf gegaan. We hadden om het kampvuur gezeten nadat we de aanval weer een keer hadden geoefend en zij hadden gekletst over hun verblijf in Europa of de keer dat ze op vakantie waren geweest naar de States.

Lotfi had zichzelf een zeer kundige en professionele kerel getoond en daarnaast een toegewijde moslim, dus was ik blij dat er voor de ramadan toestemming was gegeven voor deze opdracht – en ook dat we die uitvoerden voor een van de ergste stormen die in dit deel van de wereld ooit was voorspeld en die volgens de meteorologen Algerije de komende twaalf uur zou treffen. Lotfi had er steeds vertrouwen in gehad dat we voor de storm en voordat hij stopte met werken vanwege de ramadan in het land zouden kunnen komen, gewoon omdat God met ons was. Hij bad genoeg en knielde verschillende keren per dag op zijn gebedskleedje.

We gingen het trouwens niet helemaal aan hem overlaten. Hoebba-Hoebba had een amulet die volgens hem het boze oog afweerde, wat dat dan ook mocht wezen. De amulet bestond uit een kleine hand met blauwe kralen en een blauw oog in het midden van de palm, die aan een koord om zijn hals hing. Ik nam aan dat het een insigne was geweest, omdat aan de achterkant nog steeds een veiligheidsspeld zat. Als je het aan de jongens zou vragen, had ik vanacht een team van vier man bij me, ook al zou ik willen dat de andere twee wat meer hulp zouden bieden bij het peddelen.

De opdracht was op zich heel eenvoudig. We moesten een achteventigjarige Algerijnse burger vermoorden die Adel Kader Zerolda heette, vader was van acht kinderen en eigenaar van een supermarktketen en een binnenlandse oliemaatschappij, allemaal gevestigd in en om Oran. We waren op weg naar zijn vakantiehuis, waar hij volgens de inlichtingen al zijn zakelijke partners ontving. Hij bleek hier behoorlijk wat tijd door te brengen, terwijl zijn vrouw in Oran voor het gezin zorgde. Kennelijk stond bedrijfsmatige gastvrijheid bij hem hoog in het vaandel.

De satellietfoto die we hadden bestudeerd, toonde een nogal onaantrekkelijk huis dat vlak naast zijn olieopslagplaats en de parkeerplaats van zijn tankwagens lag. Het gebouw was onregelmatig van vorm, met overal uitsteeksels en aanbouwsels en het werd omgeven door een hoge muur om te voorkomen dat nieuwsgierige ogen het grote aantal Oost-Europese hoeren zagen die hij liet aanvoeren voor een beetje Arabisch genot.

Waarom hij moest sterven en verder iedereen in het huis in leven moest blijven, wist ik echt niet. George had het me niet verteld voordat ik Boston verliet en ik betwijfelde of ik het ooit te horen zou krijgen. Bovendien had ik in de loop van de tijd genoeg stom-

me dingen gedaan om te weten wanneer je je gewoon moest beperken tot strategie bepalen, opdracht uitvoeren en niet te veel vragen stellen. Met driehonderdvijftig Algerijnse al-Qa'ida-extremisten die over de hele wereld actief waren, mocht je er gevoelig van uitgaan dat Zeralda er tot zijn nek in zat, maar ik was niet van plan daar slapeloze nachten van te krijgen. Algerije was nu al meer dan een decennium feitelijk in een burgeroorlog gewikkeld met islamitische fundamentalistische groepen. Die oorlog had inmiddels al meer dan honderdduizend levens geëist – wat ik vreemd vond, als je in aanmerking nam dat Algerije een islamitisch land was.

Misschien vormde Zeralda een bedreiging voor westerse belangen. Wat maakte het uit? Ik hoefde me alleen maar volledig te concentreren op de opdracht en met wat geluk keerde ik levend terug naar de States om mijn staatsburgerschap op te halen. George had het voor mij geregeld. In ruil hoefde ik alleen maar deze ene opdracht uit te voeren. Zeralda om zeep helpen en ik kon dit soort werk voorgoed de rug toekeren. Bij dageraad zou ik als kersverse burger van de VS weer in de onderzeeër zitten, op weg naar Boston en een schitterende toekomst.

Het was een vreemde ervaring om in het geheim een vriendschappelijk land binnen te gaan, maar op dit moment was de president van Algerije in Washington DC en meneer Bush wilde zijn reis niet bederven. Het tijdsverschil van zeven uur in aanmerking genomen, waren Bouteflika en zijn vrouw zich waarschijnlijk aan het gereedmaken voor een avond Texaans-Mexicaans eten met meneer en mevrouw B. Hij was in de States, omdat hij door de Amerikanen beschouwd wilde worden als hun Noord-Afrikaanse bondgenoot in de nieuwe oorlog tegen het terrorisme. Maar ik was er zeker van dat politieke steun niet het enige agendapunt was. Algerije wilde ook beschouwd worden als een belangrijke bron van koolwaterstoffen voor het Westen. Niet alleen in de vorm van olie, maar ook van gas; ze hadden er grote voorraden van.

Nog maar een vijftig meter te gaan en het depot boven ons was duidelijk zichtbaar. Het baadde in het gelige licht van het hek met booglampen op palen die het terrein fel verlichtten. Lotfi had een verkenning uitgevoerd en daardoor wisten we dat de twee enorme tanks links op het terrein vol zaten met kerosine 28, een huisbrandstof.

Aan de andere kant van het terrein, nog steeds binnen het hek en ongeveer dertig meter van de tanks, stond een rij van een tiental tankwagens, die waarschijnlijk allemaal vol waren geladen om 's ochtends te gaan afleveren. Verder op de landtong, vanuit mijn gezichtspunt rechts van het opslagterrein, lag de buitenmuur van Zeralda's vakantiehuis als een donker silhouet in het licht van het depot.

2

Het zicht op het doelgebied verdween geleidelijk toen we het strand naderden en de schaduw in voeren. Zand schuurde tegen rubber op het moment dat we de bodem raakten. Alle drie sprongen we uit de boot, grepen een touw en trokken de Zodiac op het strand. Water klotste in mijn pak en mijn sportschoenen.

Toen Lotfi aangaf dat we ver genoeg van de waterlijn waren, sjorden we aan de boot tot hij in de goede richting lag voor een snelle aftocht en vervolgens begonnen we ons materiaal uit te laden bij het strooilicht dat van boven viel.

Een auto ronkte over de weg boven ons, ongeveer tweehonderd meter verder aan de andere kant van het schiereiland. Ik keek op de traser om mijn linkerpols. In plaats van lichtgevende verf was in het horloge een gas toegepast dat voortdurend net genoeg licht gaf om de wijzerplaat zichtbaar te maken. Het was vierentwintig minuten na middernacht; de chauffeur kon het zich veroorloven om op een verlaten stuk kustweg op het gas te trappen.

Ik ritste mijn rugzak uit de waterdichte rubberen zak waarin hij verpakt had gezeten en zette hem op het zand. De rugzakken waren goedkope en lelijke namaak-Berghaus-gevallen, die waren gemaakt in Indonesië en die Lotfi zich had laten aansmeren in een bazaar in Cairo, maar ze gaven ons de broodnodige extra bescherming. Als de inhoud ervan nat werd, konden we niets meer.

De andere twee deden hetzelfde met hun rugzakken. We knielden in de schaduw en ieder controleerde zijn eigen uitrusting. In mijn geval betekende dit dat ik moest controleren of de ontstekingsdraad en de eigengemaakte OVB's niet waren beschadigd of nat geworden, wat nog erger was. De olie verbrandende brandbommen waren in feite vier Tupperware-dozen van dertig centimeter in het vierkant met een stalen voering waarin een aantal gaten was geboord. Elke bom bevatte een mengsel van natriumchloraat, ijzerwijfjel en asbest, wat tegenwoordig in Europa moeilijk te vinden zou zijn, maar waarvan in Egypte hele pakhuizen waren te krijgen. De ingrediënten waren gemengd tot hoeveelheden van een kilo en in de Tupperware-dozen geperst.

Alle vier de OVB's zouden met stukken ontstekingsdraad van een meter onderling worden verbonden tot een lange ketting. Ze waren licht genoeg om op olie te drijven en zouden fel branden tot ze samen genoeg hitte opwekten om de brandstof tot ontsteking te brengen. Hoelang dat zou duren, hing van de brandstof af. Bij benzine zou het bijna meteen gebeuren – de ontstekingsdraad zou dat al bewerkstelligen. Maar de ontbrandingstemperatuur van zwaardere brandstoffen kan erg hoog liggen. Het kookpunt van diesel is zelfs hoger dan dat van water, dus is er heel wat hitte nodig om dat te laten ontbranden.

Maar eerst moesten we bij de brandstof zien te komen. Alle tanks waren ontworpen met 'opvangbassins' langs de buitenkant, wallen of dijken waarvan de hoogte en dikte afhingen van de hoeveelheid brandstof die in het geval van een breuk of scheur moest worden opgevangen. De tanks die wij gingen saboteren waren omgeven door een dubbeldikke wal van betonnen blokken van meer dan een meter hoog die op ongeveer vier meter van de tanks stonden.

Lotfi en Hoebba-Hoebba hadden hun taken zo vaak gerepeteerd, dat ze die geblinddoekt moesten kunnen uitvoeren – wat ze dan ook een paar keer tijdens de training hadden gedaan. Geblinddoekt oefenen van bijvoorbeeld het deblokken van een wapen geeft je zelfvertrouwen als je het in het donker moet doen, maar het maakt je ook sneller en doeltreffender als je wel iets kunt zien.

De aanval was in theorie eenvoudig. Lotfi zou beginnen door een deel van de wal te slopen en een bres te maken van drie blokken breed en twee hoog aan de kant van het huis. Hoebba-Hoebba had aangetoond behoorlijk bedreven te zijn met springstof. Hij zou zijn twee ladingen, één voor elke tank, aan de zeekant plaatsen, terwijl ik aan de andere kant mijn vier OVB's op scherp zette.

Wanneer de springladingen een gat van een halve meter in het vierkant in elke tank hadden geblazen, zou de brandstof eruit gutsen en worden opgevangen in het opvangbassin. De OVB's zouden boven op de uitgestroomde brandstof drijven en een voor een ontbranden, zodat we een constante hitte en vlam hadden, wat uiteindelijk het meer van brandstof eronder zou aansteken. We wisten dat de kerosine 28 die in het opvangbassin omhoogkwam, tegelijk met de tweede van de vier OVB's zou ontbranden en dat zou op het moment zijn dat het brandstofniveau halverwege de wand van het opvangbassin stond. Maar we wilden meer dan alleen de brandstof in het opvangbassin in brand steken. We wilden overal vuur.

De brandende kerosine zou door de bres in de wand over het terrein uitstromen als lava uit een vulkaan. De grond liep geleidelijk af in de richting van het huis. Zodra Lotfi mij de geschetste kaarten van zijn verkenning had laten zien, wist ik dat we het huis

van de weg konden afsnijden met een barrière van vlammen. Ik hoopte dat ik gelijk had, want nog geen drie kilometer verderop langs de weg naar Oran stonden barakken waarin tweehonderd politiemannen woonden en als die werden opgeroepen, wilden we niet hun nieuwe vriendjes worden.

Even belangrijk was dat we het hele gebeuren van vannacht eruit konden laten zien als een plaatselijke actie – een aanval van een van de vele fundamentalistische groeperingen die elkaar hier al jarenlang bestreden. Om die reden moesten we ervoor zorgen dat alle uitrusting zelfgemaakt was en om die reden waren al onze wapens van Russische makelij en kwam onze kleding uit het land. De traser was misschien geen standaard islamitisch, fundamentalistisch uitrustingsstuk, maar als iemand dicht genoeg in mijn buurt kwam om mijn horloge te zien, zat ik echt in de penarie, dus wat maakte het uit? Over nog geen twee uur zou Zeralda dood zijn en de beschuldigende vinger zou worden gericht op de eigen Algerijnse islamitische extremisten, die van dit land nog steeds het gevaarlijkste vakantieoord ter wereld maakten.

Ze moesten van niemand iets hebben, tenzij hij tot hun groep behoorde. Wij hoopten dat onze aanval de leden van de GIA, de Gewapende Islamitische Groep, in de schoenen zou worden geschoven. Ze vormden waarschijnlijk het wreedste en meest verknipte stelletje dat ik ooit was tegengekomen. Deze kerels waren getraind en gehard in landen als Afghanistan waar ze met de moedjahedien tegen de Russen hadden gevochten. Daarna hadden ze gevochten in Tsjetsjenië en vervolgens in Bosnië en overal elders waar moslims volgens hun idee werden besodemierd. Nu waren ze terug in Algerije – en deze keer was het persoonlijk. Ze wilden een islamitische staat met de koran als grondwet en dat wilden ze nu meteen. Volgens deze kerels was zelfs OBL (Osama Bin Laden) een doetje. In 1994 kaapte de GIA als grimmige voorloper van de komende aanvallen in Algiers een toestel van Air France met de bedoeling het midden in Parijs te laten neerstorten. Het zou ze zijn gelukt als Franse antiterroristische troepen tijdens het tanken geen aanval op het toestel hadden ondernomen waarbij alle kapers werden gedood.

Anders dan ik zelf was alle uitrusting in mijn rugzak droog. Ik wurmde me uit mijn droge pak en voelde me meteen kouder worden toen de lucht aan een aanval op mijn natte kleren begon. Jammer genoeg kon ik daar niets aan doen. Ik controleerde de kamer van mijn Russische Makharov-pistool door de bovenslee een paar millimeter naar achteren te trekken en voor misschien wel de vierde en laatste keer tijdens deze opdracht vast te stellen dat de patroon even zichtbaar was en in de kamer klaarlag om te worden afgevuurd. Ik keek opzij en zag de andere twee hetzelfde doen. Ik liet

de bovenslee terugglijden tot die goed gesloten was, voordat ik met mijn duim de veiligheidspal omzette en het in de holster aan de voorkant van mijn broek stopte.

Lotfi was in een goede stemming. ‘Jouw geschut ook nat?’

Ik knikte langzaam om zijn grap en onder het omhangen van de rugzak fluisterde ik terug: ‘Pistool, het is een pistool of wapen. Nooit geschut.’

Hij glimlachte terug en gaf geen antwoord. Dat hoefde hij niet. Hij had geweten dat ik zo zou reageren.

Ik controleerde alles nog een laatste keer. Mijn twee magazijnen zaten nog keurig op hun plaats in de dubbele magazijnhouder op mijn linkerheup. Ze staken omhoog in de dikke, zwarte elastieken waarmee ze met de patronen naar voren gericht aan mijn riem vastzaten. Op die manier zou ik een magazijn naar beneden trekken om het los te maken en het zou de juiste stand hebben om in het pistool te worden geduwd.

Iedereen was nu klaar om te gaan, maar Lotfi controleerde nog eens – ‘Klaar?’ – als een leraar tijdens een schoolreis op het vliegveld die voor de tiende keer alle leerlingen hun paspoort liet tonen. We knikten allemaal en hij ging voorop naar het hogere terrein. Ik volgde hem op de voet.

Lotfi ging ons naar het doel brengen, omdat hij als enige aan land was geweest en een doelverkenning had uitgevoerd. Bovendien had hij de leiding. Ik was hier als Europese, en binnenkort Amerikaanse, gastterrorist.

Er was een lichte klim van ongeveer veertig meter van het puntje van de landtong waar wij waren geland, naar het doelgebied. We zigzagden over zand en rotsen. Het was goed om in beweging te zijn, zodat ik wat kon opwarmen.

We stopten kort voor het vlakke terrein, gingen zitten en wachtten tot een voertuig over de weg was verdwenen. Lotfi controleerde wat het was. Niemand zei het, maar we maakten ons allemaal zorgen over de politie die zo dichtbij was gelegerd, en we wisten ook niet of ze in verband met de terroristische toestand hier misschien voortdurend patrouilleerden in hun onmiddellijke omgeving. Ik vond het prima om even te stoppen en op adem te komen. Mijn neus begon wat te lopen.

Lotfi liet zich onder de richel zakken en fluisterde in het Arabisch tegen Hoebba-Hoebba voordat hij naar mij kwam: ‘Gewoon een auto, nog geen politie.’

Het natte T-shirt onder mijn trui was nu wat warmer, maar nog even ongerieflijk. Maar wat dan nog? Al heel gauw zou het weer stinken naar zwarte thee en dieseldamp en eigenlijk voor het eerst in mijn leven zou ik daadwerkelijk met een toekomst bezig zijn.

Ik trok de mouw van mijn trui op en keek op mijn traser. 00.58

uur. Ik dacht aan meneer en mevrouw B. Net als de Bouteflika's waren zij zich waarschijnlijk aan het oprispen, terwijl ze overlegden waar ze in hemelsnaam over moesten praten onder het Texaans-Mexicaans eten. Waarschijnlijk zoiets als: 'O, ik hoor dat u een heleboel aardolie in uw land hebt. Wij zouden het helemaal niet erg vinden daar iets van te krijgen in plaats van de Italianen die er hun Fiats mee vullen. Trouwens, als u terug bent zal er een Algerijer minder zijn om over te regeren. Maar maakt u zich geen zorgen, hij was een slechterik.'

Toen het geluid van het voertuig wegstierf in de richting van Oran, hieven we allemaal ons hoofd langzaam boven de rand uit om het zanderige en rotsige terrein te bekijken. Het constante geluid van krekels, of hoe ze ook mochten heten, ratelde door de nacht.

Het depot was een oase van gelig licht dat fel genoeg was om mijn ogen dicht te knijpen tot ze zich hadden aangepast. Het lag nog geen tweehonderd meter schuin links voor me. Vanuit mijn gezichtspunt lagen de tanks naast elkaar binnen het opvangbassin. Rechts daarvan stonden de tankwagens in een niet zo keurige rij.

Het terrein werd omgeven door een drie meter hoog hek van harmonicaagaas dat op sommige plaatsen bol stond waar de tankwagens er in de loop van de jaren achteruit tegenaan waren gereden.

In de verste hoek van het depot, bij de poort die uitkwam op de weg, stond een hut voor de bewaking. Het was niet meer dan een grote tuinschuur. De bewaking moest evenzeer op brand letten als voorkomen dat 's nachts tankwagens en brandstof verdwenen; het depot had geen automatische brandbeveiliging in het geval van een lekkage of een ontploffing. Lotfi had ons verteld dat er één kerel in de hut zat en als de hele zaak in de fik vloog, zou het waarschijnlijk zijn taak zijn om de telefoon te pakken.

Dat kwam ons goed uit, want het hield in dat we geen tijd hoefden te verspillen aan het uitschakelen van brandbestrijdingsapparatuur of een alarminstallatie. Minder leuk waren de politiebarrakken. Een totale mislukking was voor ons slechts één telefoontje en drie kilometer ver weg. Als we werden betrappt, zou het goed fout zijn. Algerije stond niet echt bekend om het handhaven van de mensenrechten, niemand zou ons komen helpen, ongeacht wat we zeiden, en terroristen werden in deze uithoek routinematig doodgeranseld.